

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdæl-
tagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 1 - nr.1

April 1969

Ansvarshavende Ledelse:

C.Juhl / Postboks 61 / 2880 Bagsværd

FOR DEN INTERNATIONALE REORGANISERING AF DEN
REVOLUTIONÆRE MARXISTISKE BEVÆGELSE !

INDLEDNING:

Denne appel udsendtes af vort parti i 1949 på italiensk og fransk med særlig henblik på det internationale arbejde i fransksprogede lande . Den blev atter offentliggjort i 1957 i vort italienske organ "Programma Comunista". Vi bringer den her i første nummer af vort danske organ 20 år efter dens første fremkomst for atter at bevise kontinuiteten i vor teori og kamp, der er havet over de hændelsers forløb, som for det store publikum og for borgerskabets og opportunismens avisskriblere synes uforudselige og "nye" hver gang.

Indholdet i den følgende appel er en syntese af hovedpunkterne i vort parti og før det, i det kommunistiske venstre, som udgjorde den venstre-fraktion i Italiens Socialistiske Parti, der i 1921 dannede Italiens Kommunistiske Parti, sektion af III Internationale, hvor det kommunistiske venstre gik i opposition i 1924 for siden da at bekæmpe Komin-terns og dets sektioners udartning.

Læseren af idag vil ikke have svært ved at erfare, hvorledes denne teksts polemik, der er vendt mod stalinismen, med endnu større ret gælder mod dens skændige krustjovistiske (og maoistiske) forlangelse. På samme måde er den vendt mod den falske venstreorienterings mangfoldige småskoler og trosbekendelser, der foregav og foregiver at udgøre et alternativ til den moskovitiske udartning, samtidig med at de påkalder sig de mest råd-ne småborgerlige postulater om frihed og demokrati.

En mere omfattende programmatisk og historisk analyse af ovennævnte om-ner vil læseren kunne finde i vor pjeces "Partiets Karakteristiske Tegn" (Det Kommunistiske Program - 1968).

Forslag til en
"APPEL FOR DEN INTERNATIONALE REORGANISERING AF BEVÆGELSEN"

SYNOPSIS

PREMISSER:

Den proletariske bevægelses nuværende langvarige og alvorlige krise.
De første tegn på reaktioner mod stalinismen.

OPFORDRING:

En international reorganisering af sunde, selvstændige og homogene revolutionære kræfter.

HOVEDPUNKTER TIL ORIENTERING:

- 1) Afstandtagen fra enhver sammenblanding med den indstilling, der er imod barbari, terror og diktatur.
- 2) Brud ligesom med den socialpatriotiske tradition fra 1914-18 således også med de stalinistiske alliancer med kapitalistiske stater under krigen 1939-45 og de parallelle bevægelsers og partisanforbunds politik for den nationale befrielse.
- 3) Fordømmelse af pacifismen som perspektiv og propagandametode samt af en verdensomspændende forening af nationer.
- 4) Fordømmelse af den dobbelte strategi, der foregiver at sammensmelte revolutionære klassemål med propaganda for og krav om enhedsfront, demokrati og folkerepublik.
- 5) Erklæring om, at den sociale økonomi i Rusland tenderer mod kapitalisme, at statsmagten intet proletarisk indhold har længere, samt fordømmelse af en støtte til den russiske stat i tilfælde af krig.
- 6) I alle lande skal klassekraften føres over på selvstændighedens område, overfor alle stater og med det endelige mål at bryde den kapitalistiske magt i vestens mest udviklede industrinationer, der spærrer vejen for revolutionen.

A P P E L

Den proletariske bevægelses frygtelige krise

I alle verdens lande er arbejderklassens organiserede bevægelse praktisk talt domineret af to kræfter, der begge er udtryk for en alvorlig og langvarig proces af opløsende og defeatistisk karakter.

Den ene er den traditionelle demokratisk socialisme, der i sit program går ind for socialt og politisk samarbejde, klassepacifisme og indskrænker forsvaret af arbejderne interesser til at skulle foregå indenfor grundlovens rammer; den nægter som princip anvendelsen af vold og proletarietets diktatur ved at erstatte dem med en gradvis udvikling af den private økonomi henimod socialisme.

Den anden dominerende kraft udgøres af de partier, som er bundne til den regering, der har magten i Rusland. De erklærer den for at være arbejderklassens magt: de hævder, at såvel denne statsmagts som deres egne handlinger er konsekvente og i overensstemmelse med Marx' og Lenins revolutionære kommunisme og den russiske Oktoberrevolutionens store historiske sejr.

Denne proletariske bevægelses anden kraft påstår, at den principielt ikke forkaster oprørets, diktaturets og terrorismens metoder, men hævder samtidigt, at det i de kapitalistiske lande betaler sig ikke blot at anvende aktionsmetoder, men også krav og propagandapostulater, som er typiske for klasser, der ikke er proletariske men ovenikøbet besiddende: såsom den fredelige sameksistens mellem sociale lag af modsatte interesser indenfor lovens rammer, det valgte og parlamentariske demokrati, folkets og nationens velfærd, fædrelandets fremtid og skæbne.

Betingelsen for anvendelse af en sådan politik, der er identisk med socialdemokratiets, skulle være fredstilstand mellem de borgerlige landes regeringer og den russiske regering. Ligeledes skulle forudsætningen være arbejderne anerkendelse over hele verden af, at denne magts redning er garantien for deres klasses fremtid mod den kapitalistiske udbytning, forudsætning for og løfte om socialisme i verden; og det samtidig med, at den skulle være arbejderne og borgerskabets anerkendelse af, at en sådan magt kan leve med et svævende perspektiv under permanente normale og fredelige forhold til de kapitalistiske magter. Dette blandværk defineres med den gamle og billige, borgerlige og demokratiske formel om "ikkeindblanding i andre landes indenrigspolitik", samt med den nye, goldere om "kæpestrid" mellem kapitalisme og socialisme. Denne stillingtagens skrigende selvmodsigelse giver sig engang imellem udslag i reaktioner blandt arbejderklassen, som ganske vist hidtil har været begyndende og usikre, men som uden tvivl vil blive foregede med tiden.

Den uophørlige, listige, organiserede og veludrustede propaganda, -der alt efter det sociale miljø, hvor den virker, spiller på den kunstige og forvirrede forveksling af nære og fjerne mål, af strategiske midler og principiel stillingtagen, - evner til stadighed mindre at dække over de førnævnte selvmodsigelser og bedrag.

At overbevise kapitalisterne om, at de godt kan lade det russiske regime eksistere, uden at det angriber dem på det militære plan eller fremmer det sociale oprør i deres lande, kan ikke have anden mening end den, at overbevise dem om, at det ikke drejer sig om et proletarisk og antikapitalistisk regime samt at udbrede en sådan sandhed.

At overbevise arbejderne om, at man i de borgerlige lande kan afstå fra at samle kræfterne til forberedelse af oprøret, samt fra at forstyrre nationens økonomiske administrative maskineri og politik, kan føre til stort medlemsfrengang blandt de lag, der normalt udgør socialdemokratiets tilhængere, men har ingen virkning på de mest avancerede arbejdere, hvis det ikke var for det perspektive

skyld, at en almindelig krig mellem stater og hære skulle føre til den proletariske magtørobring, som Marx og Lenin havde betroet til borgerkrigen. Ifald en sådan krig skulle udbrude og uanset hvorfra den var påbegyndt, lover stalinisterne disse avancerede arbejdergrupper anvendelsen af alle illegale og defaitistiske aktioner ved at støtte dette vage løfte med det letkøbte "modstandskamp-argument", at de oprørske kræfter i så fald ikke alene vil kunne regne med sig selv, men også med et perfekt og moderne militærapparat.

Hvad angår den øvrige del af deres tilhængere, der naturligvis udgør det store flertal, hvad enten det drejer sig om ikke-revolutionært dannede arbejdere, håndværkere, husmænd, handelens og industriens småborgere, embedsmænd og funktionærer, intellektuelle og akademikere i liberale erhverv (til hvem de ustandselig henvender sig med tilbud endog om nationale forbund ikke blot med alle de rige lag men også med de borgerlige partier, som de selv kalder for reaktionære og højreorienterede), så lover stalinisterne den nationale og universelle freds virkeliggørelse, den demokratiske tolerance mod et hvilket som helst parti, organisation eller trosretning, den økonomiske udvikling uden sammenstød og uden fratagelse af ejendom, samt det for alle sociale kategorier parallelle velfærd. De kan derfor i stadig mindre grad retfærdiggøre det jernhårde totalitære politisystem, der hersker i Rusland og i de lande, de kontrollerer, eller det urokkelige etpartisystem, der hvor de har statsmagten.

Denne proletariske bevægelses udartende udvikling vil, ligesom den i dybden har overgået den Anden Internationales revisionistiske og chauvinistiske opportunisme, også overgå den i varighed. Påbegyndelsen af denne moderne opportunisme kan senest fastsættes til 1928; Anden Internationales havde som kulminationsperiode årtiet omkring 1912-1922 med en mere udstrakt oprindelse og udvikling.

De første symptomer på en reaktion mod stalinismen.

I den sidste tid viser der sig, ved tilkendegivelser af afsky for den stalinistiske opportunisme, aktive medlemmers og gruppers uenighed, som kommer til syne på de forskellige landes politiske scener ved at erklære, at de vil vende tilbage til doktrinens grundlag, til Marx og Lenin, til de revolutionære teser fra omkring III Internationales grundlæggelse samt ved at anklage det forræderi mod disse principper, som blev gennemført til bunds af stalinisterne.

Alligevel kan mange af disse brud og løsrivelser ikke modtages af proletariatets fåtallige faste fortrop som nyttige resultater på virkeligt klassegrundlag. På grund af deres utilstrækkelige teoretiske forberedelse, af deres oprindelse samt af selve den kritiks natur, som de udfolder mod stalinisternes fortidige og nutidige handlinger, afslører mange af disse grupper sig som værende mere eller mindre indirekte påvirkede af de politiske manøvrer, der strømmer fra de imperialistiske vestmagter og fra deres stærke hykleriske propaganda for humanisme og liberalisme.

Denne slags forsøg er farligere fordi de kan opnå tilslutning fra troskyldige aktive medlemmer, end fordi de eventuelt kan være udtryk for hemmelige agents listige virke. Men det fundamentale historiske ansvar for såvel den ene som den anden mulighed for den kontrarevolutionære defaitismes succes tilhører ene og alene den stalinistiske opportunisme; dens billigelse i stor målestok af enhver borgerlig ideologi og postulat, samt dens forbitrede arbejde for at tilintetgøre alle former for arbejderklassens reservekilder af selvstændighed, uafhængighed og selvforsvar, som Marx og Lenin altid anså for det vigtigste. Denne proletariske kamps forvirrede og ugunstige forløb, der falder sammen med den eksplosive forøgelse af den stærkt koncentrerede kapitalistiske industrialisering, kommer til at gavne den moderne imperialismes stærkeste kraft, dvs. den amerikanske Frennmarch. Denne tilstræber, i overensstemmelse med sin egen natur og nødvendighed som enhver stor koncentration af kapital, produktionskraft og magt, at underkaste hele verdens folkenasser sin udbytning og undertrykkelse ved brutalt at bryde geografiske og sociale hindringer. I samme målestok som de er gået fra en kamp for internationale mål til en kamp for den russiske stats og militærs bestemte nationale mål, viser stalinisterne sig til stadighed som mere magtesløse både i den ene og i den anden kamp samt som den vestlige imperialismes medskyldige, hvad de allerede havde erklæret sig som i krigsalliancens tid.

I overensstemmelse med den marxistiske indstilling, der altid har set den første fjende i de superindustrialiserede lande, som kun den internationale proletariske revolution kan besejre, retter kommunisterne fra det italienske venstre idag en appel til de revolutionære arbejdergrupper i alle lande, for at de skal genoptage en lang og vanskelig vej. Ligeledes gør de store anstrengelser for at koncentrere sig internationalt på snævert klassegrundlag ved at anklage og afvise enhver gruppe, som endskønt kun delvis eller indirekte er påvirket af den propagandas tilskyndelser og filistrøse konformisme, der forposter verden, idet de udstømmer fra statens, militærets og politiets apparater, der idag findes overalt.

Reorganiseringen af den internationale fortrop kan kun ske med en absolut ensartethed af synspunkter og orientering; Det Internationale Kommunistiske Parti foreslår kammeraterne i alle lande følgende hovedpunkter:

Kravet på revolutionens våben: vold, diktatur, terror.

1) For de marxistiske revolutionære er nyheder om overgreb, vold eller grusomhed mod individer og grupper i sig selv ikke afgørende for fordømmelsen af stalinismen eller af et andet regime. Tilkendegivelser af selv den mest ubarnhjertige tvang er en overstruktur, der er uadskillelig fra ethvert samfund, der er baseret på klassedeling. Marxismen blev født ved udelukkelsen af en civilisations foregivne "værdier", der skulle være fælles for klasser i kamp, eller af de foregivne regler for "fair play", der skulle være fælles for de

stridende, for derved at indordne de former med hvilke de skal berøve og dræbe Mennesket. Enhver legal eller illegal plyndring ligesom enhver fornærmelse mod "Mennesket" eller ethvert "folkedrab" modgår man ikke ved at anklage de praktiske udøveres eller ordregiveres personlige ansvar som forbryderisk, men ved at kæmpe for den revolutionære tilintetgørelse af enhver klassedeling. Og det ville være den mest tåbelige af de revolutionære bevægelser, specielt under den nuværende fase af kapitalismens stadig mere grufulde, grusomme og supermilitariserede udvikling, den der ville opstille betingelser og begrænsninger for aktionsmetoder af formel venlighedskarakter.

Fuldstændigt brud med traditionen for krigsalliancer, modstandskampsforbund og nationale befrielsesfronter.

2) Den uigenkaldelige fordømmelse af stalinismen opstår netop på dens fornægtelse af disse kommunismens fundamentale punkter, da den kastede alle de kræfter, der fulgte den, ud i den brodermorderiske krig ved at dele proletarerne op i to imperialistiske lejre samt ved fuldt at gå ind for den gruppes skandige propaganda, som den allierede sig med på statsplan. Denne gruppe, der i intet var bedre end den anden, skjulte sit historiske begær efter rov, som i årtier havde været åbenbare for Marx' og Lenins kritik, ved netop at hævde, at hvad der adskilte den fra modstanderen var respekten for de "civile" krigsmetoder og ved at foregive, at den på sin side havde bombarderet, pulveriseret, besat og endelig hængt efter raffinerede dødsdømme for at genoprette den menneskelige civilisations og friheds krænkede moralske værdier og ikke for at forsvare sine egne interesser.

Lenins lære havde været svaret på proletarens slavetjeneste for det samme frygtelige bedrag, der i 1914 så Internationalens forrædere udråbe den patriotiske alliance mod det teutoniske eller zaristiske "barbaris" spøgelse.

Men det samme bedrag lå til grund for de vestlige imperialisters krigsførelse mod det nye nazistiske eller fascistiske "barbari". Det samme forræderi var indholdt i alliancen mellem den russiske stat og de kapitalistiske stater (der først blev forsøgt med nazisterne selv), og mellem arbejderpartier og borgerlige partier for at understøtte krigen. Bedraget og forraderiet er historisk fuldbyrdet idag, hvor russerne anklager amerikanerne for aggressorer og fascistter, og disse siger det samme om de første, idet russerne antager, at hvis de havde kunnet bruge atombomben, der endnu ikke var færdig i 1941, til at massakrere Europa, havde de kunnet undlade at anvende, til det samme formål, de arméer, hvortil Ruslands arbejdere var rekrutterede.

Marxismen udforskede og udforsker enhver konflikts oprindelse mellem borgerskabets stater, grupper og fraktioner i uophærlig kamp og drager de historiske slutninger og forudsigelser. Men marxismen er fornægtet hver gang, man sætter en af den kapitalistiske verdens civile fløje imod en barbarisk, idet det altid er deterministisk muligt, at den kæmpende parts sejr, som angriber, overfalder

og bruger hårdere kampmetoder, kan have en nyttigere virkning og udvikling for proletariatet. Barbariet var den primitive menneskelige tilstand, som fællesskabet forlod på grund af den produktive tekniks uundgåelige udvikling; men mennesket betalte denne overgang med klassecivilisationens uendelige skændsler og udbytningens lidelser som slaver, landarbejdere og industriarbejdere. Det er derfor en grundlæggende ledetråd for den fornyede internationale og revolutionære bevægelse at fordømme af samme årsager enhver tradition, der er forbundet såvel med den socialchauvenistiske politik af 1914-1918 som med krigsalliancerne, folkefronterne, modstandskampen og den nationale befrielsesfront af 1940-1945.

Den historiske fornægtelse af det nationale forsvar, af pacifismen og af forbundsdannelsen mellem stater.

3) Et hovedpunkt for den marxistiske stillingtagen overfor yderligere krigsperspektiver er Lenins lære, ifølge hvilken stormagternes krige er imperialistiske siden Kommunens tid, idet den historiske periode med krige og opstande for nationale systemsoprettelser i de borgerlige lande er overstået. Et forræderi mod proletariatets sag er derfor enhver alliance mellem klasser i krigsøjemed og enhver udsættelse på grund af krig af arbejderklassens opposition og pression. For Lenin har de farvede massers kolonioprør mod imperialismen og de nationale opstande i de tilbagestående lande en revolutionær betydning i den fremskredne kapitalismes nuværende epoke; men på den betingelse at klassekampen i industriens storbyer aldrig indstilles eller afspores fra sin internationale forbindelse uanset den udenrigspolitik, statsmagten ferer, der altid er arbejderklassens vigtigste interne fjende i ethvert land.

Ifølge denne opfattelse kan de imperialistiske kriges tid kun afsluttes med kapitalismens fald; det så noget des mere efter den storslåede bekræftelse, som anden verdenskrig gav på de mange bestente forudsigelser, der var indholdt i III Internationales teser og resolutioner fra omkring Lenins død.

Det revolutionære proletariske parti skal derfor benægte enhver mulighed for fredelig ordning af de imperialistiske konflikter og strengt bekæmpe det bedrag, der er indholdt i ethvert forslag om forbund og alliancer mellem stater, som skulle have magt til at hindre konflikterne ved at besidde en international bevåbnet styrke til at undertrykke den, der provokerer.

I overensstemmelse med Marx' og Lenins principper, -der fordømmer enhver lunskskelnen mellem aggression og forsvar i krige mellem stater som et idealistisk og borgerligt baghold, samtidig med at de overskuer den lange række omstændigheder i de historiske forhold mellem krige og revolutioner, - anser de proletariske revolutionære alle internationale overstatslige institutioner udelukkende for at være kraftkilder og magtfaktorer til bevarelse af kapitalismen og deres bevåbnede korps for at være et klassepoliti og et kontrarevolutionært vagtvarn.

Det er således karakteristisk for de internationale kommunister, at de uden forbehold forkaster hele den fordægtige propaganda, der er baseret på en apologi for pacifismen og på den tåbelige formel om fordømmelse af og sanktioner mod angriberen.

Fordømmelse af de sociale fællesprogrammer og af de politiske fronter med ikke-lønarbejdende klasser.

4) Det er en tradition for venstreoppositionen fra mange af såvel Italiens som andre landes grupper at forkaste den falske stillingtagen til agitationsproblemerne, der meget misvisende kaldtes for den bolsjeviskiske metode, og som stammer fra de første fejl i III Internationales taktik for tredive år siden. Især efter at tilintetgørelsen af alle feudale institutioner og magtapparater er en uigenkaldelig og fuldbyrdet kendsgerning, er det ikke muligt at arbejde i ledelsen af det endelige væbnede sammenstød mellem proletariat og borgerskab, af oprettelsen af arbejdermagten og det røde diktatur, af den politiske terror og af den økonomiske ekspropriering af de privilegerede klasser i alle lande, og samtidig fortie i visse perioder og situationer kommunismens enestående og åbne program.

Det er en illusion at erobre masserne hurtigere ved at udskifte klassepostulaterne med agitationsparoler af folkeligt virkende karakter, ligesom den foregivende garanti, at manøvrernes ledere subjektivt ikke tror på omsvingende, er en defeatistisk illusion; i bedste fald er alt dette det rene vrøvl.

Hver gang det centrale indhold (altid fremstillet som foreløbigt) i den politiske manøvre har været enhedsfronten med opportunistiske partier, kravet om demokrati, fred, folkevelfærd på tværs af classeskel, eller varre en national og patriotisk solidaritet mellem klasser, - så har det ikke drejet sig om at arrangere dygtige iscenesættelser og andet blandværk, der ellers faldt i kulminationsøjeblikket, mens revolutionens soldater kom til syne på den åbne slagmark i endnu talrigere skarer, parate til også at styrte sig over gårdsdagens midlertidige forbundsfaller efter således at have svækket fjendens front.

Tværtimod er det altid sket, at masser, aktive medlemmer og ledere er blevet afmægtige overfor klasseaktionen; samt at organisationer og kadrer, der gradvis er blevet afvæbnede og fredeliggjorte, har gjort sig egnede til at handle som det dominerende borgerskabs bedste redskaber på grund af deres ideologiske og praktiske forberedelse.

Dette historiske resultat skyldes ikke længere udelukkende en på doktrinen hvilende kritik, men opstår på baggrund af en frygtelig erfaring med tredive års nederlag for de revolutionære anstrengelser, der er blevet betalt med en meget høj pris.

Det revolutionære parti vil altså aldrig forsøge en større erobring af kvantitativ succes blandt masserne ved at anvende krav, som ikke-proletariske og socialt blandede klasser er modtagelige overfor.

Dette grundlæggende kriterium er ikke imod de umiddelbare og specielle krav, der på det økonomiske plan hviler på det konkrete interessenemodsetningsforhold mellem lønarbejdere og arbejdsgivere, men er imod krav, der går på tværs af klasseskel, først og fremmest på det generelle indenrigs- og udenrigspolitiske område. Dette kriterium, der gav sig udslag i kritikken af den proletariske enhedsfront, af parolen om arbejderregering, samt af de folkelige og demokratiske frontdannelser, fastsætter de klare grænser mellem vor bevægelse og såvel den der kalder sig den trotskistiske IV Internationale som alle de andre tilsvarende udgaver, der under nye former fornyer den revisionistiske udartnings paroler: målet er intet, bevægelsen er alt, og følger overfladiske agitationer uden indhold.

Fastslåen af den kapitalistiske karakter i Ruslands sociale struktur.

5) Økonomiens, administrationens og lovgivningens forløb i næsten tredive år, samt i ikke mindre grad den fuldstændige undertrykkelse og udslettelse af den bolsjeviskiske revolutionære kerne (som har nåttet både dyrt for at lade det jernhårde kommunistiske avantgardeparti forandre til en overflødig, formløs masse, både passiv og ude af stand til at kontrollere sit eget ledelsesmaskineri), giver det historiske bevis på, at arbejderrevolutionen kan bukke under ikke alene i en blodig borgerkrig som i Paris i 1871, men også på grund af en gradvis udartning.

Den valutamæssige og den på profit og ejendom hvilende handels karakter i det russiske økonomiske væv (der på ingen måde udelukkes af statsledelsen af de store industrier og institutioner, som er lig de rådende "nationaliseringer" i mange af den rene kapitalismes store lande) stiller os ikke overfor en arbejderstat, der er truet af udartning eller er under udartning, men derimod overfor en allerede-udartet stat, hvor proletariatet ikke har magten længere; i dets sted holdes magten af et blandet og flydende forbund mellem småborgerlige, skjulte økonomiske kategorier indenfor handel, planlægning, administration osv. og den internationale kapitalismes interesser; - disse konvergerende interesser hindres kun øjensynligt af politiets og handelens grænseskel.

KONKLUSION:

Fordømmelse af enhver støtte til den russiske militære imperialisme.
Åben defeatisme mod den amerikanske.

Følgende vil en krig, som i det ydre synes at standse de privilegerede klassers forsøg på at administrere verden i enighed (hvad alle krige synes at gøre), ikke være en revolutionær krig i Lenins betydning, dvs. for at beskytte og udbrede den proletariske magt i verden.

Et sådant historisk tilfælde, som ikke eksisterer idag, ville aldrig medføre en retfærdiggørelse af den militære og politiske alliance i nogetomhelst land,

og dette først og fremmest fordi de revolutionære stater, ifald de er det, aldrig kan have allierede i den borgerlige lejr (hvad der var klart i første verdenskrigs slutperiode). I sådant et tilfælde skulle et stærkt internationalt kommunistparti koordinere og fordele angrebene fra sine sektioners side mod den borgerlige magt for derved at standse de militære "straffe"ekspeditioner, der blev sendt mod det revolutionære land, og således opnå, at de bevåbnede og mobiliserede arbejdere med dette mål for øje vendte våbnene mod deres eget borgerskab istedet.

I ethvert tilfælde af en mindre fremskreden udvikling med mindre kampkraft er der så megen des mere grund til, at enhver revolutionær bevægelse holder sin stilling mod borgerskabet og statsmagten overalt og uden forbehold.

Kommunisterne ved, at man kun på én måde kan standse den antiproletariske straffeekspedition fra kapitalismens side: næmlig ved at tilintetgøre den. Det vil kun lykkes at tilintetgøre den ved overalt at holde klassens fortrop på krigsfod mod den.

Selv en midlertidig afvæbning af klassens opstilling, det være sig ideologisk, organisatorisk eller materielt, vil altid og overalt være forraderi. Det kan aldrig tilkomme en kommunistisk bevægelse at udføre noget sådant, uanset hvor meget partidisciplinen er bekræftet og uanset om man derfor mener, at det blot udsætter valget af øjeblikket til handling. Ethvert parti eller gruppe, som udfører en sådan afvæbning, først og fremmest når de kalder sig proletariske kommunister eller socialister, er den første fjende, der skal bekæmpes og slås ned; det er netop deres eksistens og virke, der forsinker det borgerlige regimes katastrofe, som Marx og Engels forudså, og som ventes som sikker af alle revolutionære marxister.

Den modsatte politiske strategi, som under den sidste krig udførtes af vrangene fra den store Kommunistiske Internationale, der nåede helt til sin skammelige selvudslættelse for ikke at vestmagterne "skulle forstyrres under deres krigsanstrengelser", er blot endt i en forstærkning af vestens imperialistiske magt, som den russiske regering og generalstab nu forsendt anser for farligere end den tyske for deres egne mål af åben national karakter.

Mens der nu søges tilflugt til den tomme og fordægtige anklage for barbari og fascisme, som returneres med samme frakthed af den "fri verden", virker de revolutionære arbejdere for at gendanne deres rækker til en kamp, der ikke forventer ammunition fra nogen militaristisk magt. De ønsker derimod, at krisen og katastrofen, som forgaves har været ventet i hundredehalvtreds år, trænger ind i hjertet på staterne med den største industrielle magt, der er verdens sorte gendarm, som ingen hidtil har kunnet få til at vakle.

=====

LEVE DE FRANSKE PROLETARES STORE KLASSEFREMSTØD

(fra vort italienske organ "il programma comunista" 1-15 juni 1968 - no.10)

I "forbrugersamfundets" søde klima (og med forbrug tanker man først og fremmest på kanoner) havde sociologer, filosoffer og økonomer, klokkere og luderkarle udbredt legenden om den "nykapitalisme", der bevæbnet med helt nye midler og ajourførte "eksperter" havde opfundet formelen til at løse regimets indre mod-sætninger: man sagde, at marxismens katastrofeforudsigelser var gjort til skam-me; men det kunne heller ikke være anderledes, thi Marx, Engels og selv Lenin havde baseret deres kritiske analyser og kampforudsigelser på en kapitalisme, der endnu ikke var nået over mod "nykapitalisme". Den perfekte gennemførsel af social fred og økonomisk stabilitet var legemliggjort i USA, hvor det pe-riodiske røre, måske med afbrændinger af bykvarterer, var tilskrevet det ar-kaiske og ... forkapitalistiske fænomen: diskriminationen mod negrene; - i Europa tilbød Frankrig en mindre reproduktion dels på grund af den korporati-visme, der mellem det paternalistiske og det profetiske gennem modstandsmanden De Gaulle definitivt ville have begravet klassenodsætningerne, og dels fordi en skare af sidste skrigs teknokrater og manegers uforligneligt smurte indu-striens produktionsmaskine. Hvad angår østlandene, vel, hvis noget engang in-mellem ikke virkede dér, var skylden ... mangel på demokrati.

De franske proletares magtige skub har med et eneste slag jordet denne ynke-li-ge myte, på hvilken klodens burgeoisere troede for evigt at kunne sove den ro-ligste søvn. Leve klasseinstinkt, som har revet omkuld den defeatistiske propaganda fra intellektuelle og politikere, der er spandt for Hans Majestæt Kapitalens vogn.

I det samme sukkersøde klima, fra Maos Kina til Castros og Guevaras Latiname-rika gik man og udbredte en anden men parallel defeatistisk teori: arbejder- klassen i de store kapitalistiske centre skulle være blevet "integreret" i systemet og dermed have abdiceret for altid fra sin mission som den borgerlige produktions og stats bødde: historien skulle have givet faklen videre til middelstanden, dels til bønderne og dels til de "intellektuelle"; kampen ville ikke blot bryde ud i imperialismens udkant, de underudviklede lande (hvilket aldrig var blevet erklæret for umuligt af marxismen: tag ved lære af 1917!) men i DEM ville den have fundet sin løsning; industribyen ville ikke mere være centrum for den proletariske kamp, men landet havde måttet beskyde den for at genvinde den til en tabt kommunisme, til en glømt revolution; ikke KLASSEN men "folket" ville komme frem som historiens hovedperson, eller endnu bedre, det heltedige og patriotiske individ. Ad andre veje var marxismen blevet likvi-deret i en påstået troskab mod marxismen-leninismen.

De franske proletares magtige skub har også tilintetgjort denne sørgelige

myte, som det behagede Hans Majestæt Kapitalen, ved hjælp af de venstreorienterede professorer (de forskellige Marcuse, Sweezy og Adorno), at sælge som p-pille til den klasse, som Marx havde udpeget til forvalter af det ny samfund, og i hvis vold han havde set den nye histories eneste mulige jordmoder.

Professorer og politikere, sociologer og økonomer blev snakket efter munden af partier og fagforeninger af stalinistisk afstamning, helt lig den ældgamle socialdemokratiske kliché: farvel generalstrejke, fortidens våben; leve artikulationen, eller i den mere subtile men ikke mindre dødfaitistiske kinesiske og guevaristiske version, leve guerillaen: ned med den fortsatte og ubegrænsede generalstrejke, ned med klassekrigen. Vi kender alle de tusinde afskygninger af denne fejte teori, også når den ikke er prædikeret af kujoner: den mest almindelige i fagforeningen var, at generalstrejken var dømt til nederlag, fordi den trækker hele statens organiserede magt mod sig, og dernæst hvem betaler de strejkende?

De franske proletares magtige skub har atter slået fast, at kun generalstrejken kan få staten, selv den mest bepansnede med politi og militær, brandmænd, parti- og fagforeningsildslukkere, til at klynke om nåde: at netop artikulationen eller guerillaen tillader fjenden at slå enkeltvis, den ene efter den anden, den hære patruljer, der er uovervindelig når den er forenet, og at kræmmerudregningen om den tabte løn under den åbne kamps storslåede episoder kan lade sig sparke op i roven på "forbrugersamfundet", ligesom for hundrede år siden, da arbejderne ikke engang havde en gryde at sætte over ilden, hvis de nedlagde arbejdet. Leve de franske proletare, der instinktivt har slynget i ansigtet på politikens og "kulturens" kræmmere disse sandheder, overplettede af hundredehalvtredsårige kamps blod og sved.

Kapitalens guldtempel har rystet. Generaler og teknokrater krob sammen ("la France de la grandeur" har ligefrem opstillet en batallion for at hindre en ung ... student i at betrede dets hellige jord, så stor er den gamle angst som 89 er smitsom!); fagforeningerne er blevet revet omkuld af en strejke, som de ikke blot ikke har ønsket men også fornægtet, - venstrepartierne har spændt et sikkerhedsnet rundt om fabrikkerne alla "den ordner vi, tank på jeres egne sager", og nedtrampede således under deres egne beskidte fødder de fjerne minder om en marxisme, som ikke ønsker arbejderne indesparret i fabrikken men slynget ud på pladser og gader, og som ønsker den revolutionære teori indført i deres rakker; de brugte det påståede "studenterkaos" til at forbyde kontakten mellem arbejderne og det kommunistiske program, som I HVERT FALD IKKE STUDENTERNE ville have ført ind i fabrikkerne eller udenfor; partier og fagforeninger har foregivet at onskrive til "økonomiske" krav en bevægelse, der allerede var gået ud over lovens rammer ved at besatte fabrikkerne og som de dernæst betjente sig af til det obsekne parlamentariske spil om en "ny regering": oprøret var, for dem, ikke mod kapitalismen, men mod De Gaulle, deres De Gaulle! Alle er til sidst fejlt gået med til at forhandle med regering og arbejdsgivere.

Den franske arbejderklasse har sonderrevet det papir, som den bestående ordens usle tjenere allerede havde accepteret at underskrive. Arbejderne sagde: Vi slipper ikke! - Et sundt instinkt lærte dem: Enten går man fremad eller også er man fortabt.

At den storslåede bevægelse, der havde som tilskuere Frankrigs store og lille, sparsommelige og nærige borgerskab, på dette tidspunkt var dømt til at gå i sig selv igen, er desværre uundgåeligt. Uden revolutionær teori, ingen revolutionær aktion; uden klassepartiet løber også den mest storslåede klassemodstandskraft ud i kompromissets sand; uden det maksimale program (for at bruge en gammel betegnelse), kan ikke engang det minimale gennemføres; - "arbejdermagten", som "fornyere" af forskellig observans vrøvler om, ligger ikke i fabrikken, men går derimod ud på overtagelsen af den centrale magt og proletarietets diktatur, ellers betyder det altid borgerskabets fortsatte magt. Denne erfarings slutning vil for eller siden blive draget af de franske proletarer, og over grænserne vil den sammen med dem blive draget af de italienske, tyske, angelsaksiske, tjekoslovakiske, russiske og kinesiske proletarer, med andre ord af hele verdens arbejderklasse. Til disse proletarer har de falske hyrder idag ikke sagt: De franske arbejderes kamp er jeres kamp, og den vil kun blive sejrrig når den bliver international! De har holdt sig TAVSE, som det var deres opgave.

Vi har råbt det til jer i Frankrig og alle veje, og vi gentager det som fortsættelsen af en tradition, der begyndte i 1848 og ender uundgåeligt med den verdensomspændende kommunistiske revolution.

PARTIAKTIVITET:

Ved de netop afholdte urafstemninger uddelte kammeraterne i København, ligesom for to år siden, det INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIs opfordring til at stemme NEJ. Her blev LO-opportunisternes vrøvl om "hensynet til samfundet" atter afsløret i dets egentlige betydning: hensyn til kapitalen. - Hele varslingsudsættelses- og overenskomstsystemet blev igen fastslået som redskab for borgerskabets parlamentariske stat, dvs. for kapitalens magtapparat.

Overfor dette må arbejderne altid fastholde deres første våben: den altlammende og fortsatte generalstrejke, som er den historiske forudsætning for proletarietets vigtigste midler til at tilintetgøre kapitalismen: voldelig revolution og klassediktatur.

Det Internationale Kommunistiske Partis Organer og Publikationer

PÅ DANSK:

Partiets Karakteristiske Teser (1951).....	kr. 3,-
Chr.Christensen:"Moskva og Syndikalismen"(1921) (med historisk indledning).....	kr. 3,-
Kommunistisk Program.....	Årligt abonnement..... kr. 10,-

PÅ TYSK:

Der II. Kongress der III.Internationale und die italienische Linke.....	kr. 4,-
Der I. Weltkrieg und die marxistische Linke.....	kr. 4,-
Partei, Klasse und revolutionäre Aktion.....	kr. 5,-
Internationale Revolution (tysk organ).....	pr. nummer..... kr. 1,-

PÅ FRANSK:

Programme Communiste (internationalt tidsskrift)	
Le Proletaire (fransk organ).....	Årligt fællesabonnement... kr. 15,-
Dialogue avec les morts (159 sider).....	kr. 7,-
La question parlementaire dans l'Internationale Communiste.....	kr. 7,-
Qu'est-ce que le Parti Communiste International?.....	kr. 1,-
Bilan d'une révolution (190 sider).....	kr. 12,-
Octobre 1917 et la révolution socialiste future.....	kr. 1,-

PÅ SPANSK:

Los fundamentos del comunismo revolucionario.....	kr. 5,-
Que es el partido comunista internacional - Que fue el frente popular - Espana 1936.....	kr. 5,-

PÅ ENGELSK:

Appeal for the international reorganisation of the revolutionary Marxist movement - Fundamental points for joining the International Communist Party.....	kr. 5,-
---	---------

PÅ ITALIENSK:

Il Programma Comunista (italiensk organ).....	Årligt abonnement... kr. 15,-
II "Sindacato Rosso" (organ om fagforeningsspørgsmål).. DO	kr. 5,-
Partito e Classe - Il principio democratico - Partito e azione di classe - Il rovesciamento della prassi - Partito rivoluzionario e azione economica.....	kr. 5,-
Tracciato d'impostazione - tesi caratteristiche del Partito.....	kr. 4,-
Forza, violenza, dittatura nella lotta di classe.....	kr. 5,-
Lezioni delle controrivoluzioni - Appello per la riorganizzazione internazionale del movimento rivoluzionario marxista.....	kr. 5,-
La sinistra comunista italiana sulla linea marxista di Lenin.....	kr. 8,-
Dialogato coi morti (il XX Congresso del P.C. russo).....	kr. 8,-
Storia della Sinistra Comunista I	kr. 28,-
Storia della Sinistra Comunista I bis	kr. 10,-
Chi siamo e che cosa vogliamo.....	kr. 2,-
O preparazione rivoluzionaria o preparazione elettorale (Bilancio del parlamentarismo rivoluzionario dai dibattiti nell'Internazionale comunista ad oggi).....	kr. 8,-
La successione delle forme di produzione nella teoria marxista..under genudgivelse	
Abaco dell'economia marxista.....under genudgivelse	
1917: Insegnamenti dell'Ottobre (Trotsky).....	kr. 8,-